

staaende Tilslutning. Allerede længe før det skulde aabnes, var alle den store Sals Pladser besat, saa at de bevægelige Vægge til Lokalerne ved Siderne maatte fjernes, og til Slut var hele den store Hal fyldt med Tilhørere, mellem hvilke var Statsministeren, Medlemmer af den store Lønningsskommission, af Borgerrepræsentationen og Skoledirektionen m. v. samt Pressens Repræsentanter.

Emnet, Kvinders Løn, behandledes af følgende Talere: *Softe Rasmussen*, Formand for Københavns Kommune-lærerindeforening, *Anna Westergaard*, Medlem af Bestyrelsen for Told- og Trafiketaternes Centralorganisation, *S. Veilgaard*, Formand for Købstad-lærerindernes Valg-Forbund, *Hedvig Post*, Formand for Københavns kommunale Sygeplejerskeforening, *Julie Arenholt*, Formand for Dansk Kvindesamfund, og Mødet lededes af Københavnskredsens Formand, *Esther Carstensen*.

Samtlige Talere afgav kraftige og træffende Indlæg mod Lønskellet mellem Mand og Kvinde („Løn efter Køn“), og de af D. K.s Medlemmer saa velkendte Argumenter imod denne fuldkommen fornuftstridige Lønningsskommissionens optrævedes ynkeligt under Forsamlingens stormende Bifald og energiske Meningsstilkendegivelser.

Efter de nævnte Talere tog Statsministeren — der hilstes af stærkt Bifald fra Forsamlingen — Ordet, bl. a. for at give det Raad, at man skulde sende den Resolution, som Mødet agtede at vedtage, først til Lønningsskommissionen og derefter til Regering og Rigsdag.

Dette Raad blev fulgt, og næste Dag afleveredes til Kommissionens Formand den vedtagne Resolution, der havde følgende Ordlyd:

Ca. 1500 kvindelige Medlemmer af Københavns Kommunelærerindeforening, Lærerindernes Afdeling af Frederiksberg Lærerforening, Danmarks Lærerforening, Dansk Telegrafforening, Dansk Postforening, Den danske Toldetats Forening, Jernbaneforeningen, Københavns kommunale Sygeplejerskeforening, Foreningen af Sygeplejersker ansat under Krigsministeriet, Postkontoristforeningen, Foreningen af Skrivere og Kontorister i Telegrafetaten, Dansk Kvindesamfund, Centralforeningen for Ministeriernes Embedsmænd og Assistenten, m. fl., forsamlede til Møde i Grundtvigs-Hus den 11. Juni 1919,

kræver Princippet „Lige Løn for Mand og Kvinde i lige Stilling“ gennemført ved de nu forestaaende Lønreformer og udtaler Haabet, om at Regering og Rigsdag saavel som Landets Kommunalbestyrelser vil tage Konsekvensen af den politiske Ligestilling, som for 4 Aar siden gaves Kvinderne, ved ogsaa med Hensyn til Løn for ydet Arbejde at stille sine mandlige og kvindelige Borgere lige.

Mødet var i særlig Grad præget af den Vaagenhed og Iver, som fra den store Tilhørerskare gav sig kraftige Udslag overfor Talerne, og gav det blivende Indtryk, at der bag dette Dansk Kvindesamfunds gamle Retfærdighedskrav staar ikke alene vore 10 à 11,000 Medlemmer, men ogsaa en stor og vaagen og forventningsfuld Skare af Kvinder, hvis egen Tilværelse saa at sige har været „praktisk Kvindesag“, og som vi nu arbejder for at føre ind i vore Rækker, hvor de i Sandhed hører hjemme.

Kvindelige Præster.

Fortsættelse af Prof. Lehmanns Artikel.

Det har blandt protestantismens misgreb været et af de mest åbenbare, at den lige til op mod vore dage har holdt sig så udelukkende maskulin at den næppe nok har gjort nogen brug af kvinden, ikke engang af hendes barmhjertighed. Luther, som ellers nok kunde tage kvinden i for-svar mod dem, der spottede hende, holdt dog på, at „kvindekønnet ikke af Gud var bestemt til regimente-hverken i kirken eller i verdslige æmbeder“ og at de „ikke duer til hvad der af Gud er mændene tildelt Gudstjeneste, præstedømme og Guds ord“. Han mente ogsaa, at de havde hverken hukommelse eller stemme til at holde en prædiken — og desuden sagde jo apostelen selv, at de skulde tie. Dog har han enkelte gange indrømmet, at hvor der ikke er mænd, eller ingen mænd til at prædike, dær kunde en kvinde tage ordet.

Med rette — og med retfærdig indignation — har en dame, der har behandlet dette spørgsmaal (*Elisabeth Malo*, *Deutsche Evangelische Blätter* 1907) betegnet den lutherske kirke som den „retsligt organiserede mand-folkekirke“. Og hvor magtløs har

protestantismen ikke derved stået under sin kappestrid med katolicismen. Har den ikke haft al grund til at misunde romerkirken dens kvindeskraft? Mod den og ikke blot mod stakkels Per Gynt kunde troldene skrike: „Han er for stærk; der står kvinder bag!“

Først i de sidste slægtled er protestantismen — og da de reformerte først — begyndt at lægge kærligheds-gærningerne i kvindelige hænder, men i forkyndelsen har kirken holdt sig til det gamle misforståede: *mulier taceat* — kvinden skal tie.

Selve den officielle prædiken har den katolske kirke ikke kunnet betro kvinderne, — fordi den er en sakramentkirke, hvor æmbedet har sit fodfæste ved altret og fordi dens andet holdepunkt, skriftestolen, er en institution, som forudsætter mandlig virksomhed. Dertil kommer de teologiske studiers skolastiske art, og hele pave- og bispekirkens traditionelle karakter. I det stykke er den lige så ugunstigt stillet som de protestantiske kirker.

Men disse, og ikke mindst vor egen lutherske, kunde lære sig noget af andre som driver protestantisk gudsdyrkelse udenfor de officielle og statskirkelige former, nemlig af deres for øjeblikket lykkeligere medbejlere: sekterne.

Hos disse har kvindens stemme allerede i ældre tid lydt med i forkyndelsen. Det var f. ex. en ejendommelighed hos Valdenserne (allerede ved år 1200) at de havde kvindelige præster, som både prædikede og forrettede anden præstetjeneste. Også kvækerne havde fra første færd ligestillet kvinderne med mændene; også i forkyndelsen. De havde særlige møder for kvinder eller blandede *meetings* for begge køn. Forkyndelsen kunde kvækerne såmeget lettere overlade kvinderne som denne hos dem bestaar i et frit personligt vidnesbyrd ofte af extatisk art; men intet hindrer